

คำถามพร้อมธงคำตอบวิชา
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
การสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิต
สมัยที่ ๕๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๒

ข้อ ๑. คำถาม นายแดงลักแหวนเพชรของนายขาวไปจากบ้านพักที่อยู่ในห้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครสวรรค์แล้วขับรถยนต์หลบหนีไปทางจังหวัดกำแพงเพชร ร้อยตำรวจเอกสมศักดิ์เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกำแพงเพชรทราบเรื่องจึงได้ไปตั้งด่านเพื่อจับกุม แต่นายแดงรู้ตัวเสียก่อน ได้ขับรถยนต์หลบหนีไปทางจังหวัดตาก ร้อยตำรวจเอกสมศักดิ์จับกุมนายแดงได้พร้อม แหวนเพชรของนายขาวที่นายแดงลักเอาไปที่อำเภอเมืองตาก จังหวัดตาก นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกำแพงเพชร ทำการสอบสวนดำเนินคดี พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกำแพงเพชรทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ส่งสำนวนให้พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชร

ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดบ้างที่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้ พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ และพนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชรมีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่

ธงคำตอบ นายแดงลักแหวนเพชรของนายขาวไปจากบ้านพักของนายขาวที่อยู่ในห้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครสวรรค์ และร้อยตำรวจเอกสมศักดิ์จับกุมนายแดงได้ที่อำเภอเมืองตาก จังหวัดตาก ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครสวรรค์ ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้น และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองตาก ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาถูกจับ ย่อมมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ๑๘ วรรคสามบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวน ผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาหนีที่อยู่หรือถูกจับเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน” ดังนั้น คดีนี้โดยปกติพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง นครสวรรค์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้นย่อมเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกจึงให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองตาก ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาถูกจับเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกำแพงเพชรไม่ใช่ท้องที่เกิดเหตุหรือท้องที่ผู้ต้องหาหนีที่อยู่หรือถูกจับ ทั้งไม่ใช่กรณีที่ความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหากำลังเดินทาง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๕) เพราะความผิดคดีนี้ เกิดขึ้นสำเร็จแล้วในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง นครสวรรค์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกำแพงเพชรจึงไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้ได้ การสอบสวนจึงไม่ชอบเท่ากับไม่มีการสอบสวน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๖/๒๕๘๓) พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ดังนั้น พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชรจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้

ข้อ ๒. คำถาม นายกรอบไปแจ้งความกล่าวหาว่า ถูกนายมวยทำร้ายร่างกาย มีรอยฟกช้ำที่ศีรษะปรากฏตามใบชันสูตรบาดแผลของแพทย์ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหานายมวยว่า นายมวยทำร้ายร่างกายนายกรอบไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ นายมวยให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนเห็นว่าเป็นเพียงความผิดลหุโทษ จึงเปรียบเทียบปรับนายมวยเป็นเงิน ๒๐๐ บาท ทั้งนายกรอบและนายมวยต่างยินยอม นายมวยชำระค่าปรับแล้ว

ต่อมาปรากฏว่าในวันเดียวกันหลังจาก เกิดเหตุนายกรอบมีอาการโลหิตคั่งในสมองเนื่องจากเหตุถูกนายมวยทำร้าย ต้องรักษาตัวต่อมานานประมาณ ๓๐ วัน นายกรอบยื่นฟ้องนายมวยในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ในระหว่างไต่สวนมูลฟ้องความปรากฏแก่ศาลจากการไต่สวนมูลฟ้องว่านายกรอบและนายมวยได้ยินยอมให้พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบปรับดังกล่าวข้างต้นแล้ว

ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าศาลจะพิพากษายกฟ้องเพราะคดีอาญาเล็กน้อย นายกรอบ จึงไม่มีอำนาจฟ้องได้หรือไม่

ธงคำตอบ แม้ความจะปรากฏแก่ศาลจากการไต่สวนมูลฟ้องว่า นายกรอบแจ้งความกล่าวหาว่าถูกนายมวยทำร้ายร่างกายไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษ นายมวยให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ ทั้งนายกรอบและนายมวยต่างยินยอม และนายมวยผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว คดีอาญาดังกล่าวย่อมเล็กน้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗ (๒) และมาตรา ๓๘ (๑) สิทธินำคดีอาญาในความผิดลหุโทษของนายกรอบมาฟ้องยอมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๘ (๓) ก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่า ในวันเดียวกันหลังจากเกิดเหตุนายกรอบมีอาการโลหิตคั่งในสมองเนื่องจากเหตุถูกนายมวยทำร้าย ต้องรักษาตัวต่อมานานประมาณ ๓๐ วัน อันเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส คดีจึงไม่อาจเล็กน้อยได้เพราะกรณีมิใช่ความผิดลหุโทษเสียแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของนายกรอบจึงยังไม่ระงับไป ศาลจะพิพากษายกฟ้องเพราะคดีอาญาเล็กน้อยไม่ได้ นายกรอบจึงมีอำนาจฟ้องนายมวยในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๔/๒๕๔๑)

ข้อ ๓. คำถาม นายดำเกิงถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาฆ่าผู้อื่น พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จแล้วมีความเห็นควรสั่งฟ้อง จึงได้สั่ง

สำนวนพร้อมตัวผู้ต้องหาต่อพนักงานอัยการ นายดำเกิงร้องขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการพร้อมอ้างพยานฝ่ายตนซึ่งพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบปากคำไว้

(ก) พนักงานอัยการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมพยานฝ่ายผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนโต้แย้งว่าพนักงานอัยการไม่มีอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมพยานฝ่ายผู้ต้องหา

(ข) ต่อมาพนักงานอัยการพิจารณาคดีนี้โดยมีคำสั่งฟ้องตามข้อกล่าวหา และฟ้องนายดำเกิงต่อศาลแล้ว ภายหลังฟ้องคดี พนักงานสอบสวนเรียกตัวนายเกียรติ มาสอบสวนเป็นพยานในคดีดังกล่าวเพิ่มเติมอีก

ดังนี้ ให้นิพนธ์ชี้ว่าการกระทำของพนักงานสอบสวนตามข้อ (ก) และ (ข) ชอบหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๒ แล้ว ในกรณีที่พนักงานอัยการจะพิจารณาเห็นควรสั่งไม่ฟ้องหรือสั่งฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลตาม มาตรา ๑๔๓ วรรคหนึ่ง (๑) หรือ (๒) นั้น มาตรา ๑๔๓ วรรคสอง (ก) บัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งตามที่เห็นควรให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อส่งต่อไป กฎหมาย มิได้จำกัดว่าให้สอบสวนเพิ่มเติมเฉพาะพยานฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือเฉพาะที่พนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเท่านั้น เมื่อพนักงานอัยการเห็นว่าการสอบสวนไม่กระจ่างชัดในข้อเท็จจริงบางอย่าง หรือพยานหลักฐานที่รวบรวมมา ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนในประเด็นที่ต้องการได้ การที่พนักงานสอบสวนโต้แย้งว่าพนักงานอัยการไม่มีอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมพยานฝ่ายผู้ต้องหา จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ

(ข) เมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการแล้ว พนักงานสอบสวนย่อมหมดอำนาจที่จะทำการสอบสวนคดีนั้นต่อไป ทั้งนี้เพราะหากยอมให้พนักงานสอบสวนเข้าเกี่ยวข้องโดยลำพังต่อไป

ได้ อาจทำให้เสียหายแก่คดีโดยพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบมิได้รู้เห็นตามควร
แก่หน้าที่ได้ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ก็ต่อเมื่อ
พนักงานอัยการสั่งเช่นนั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
๑๔๓ วรรคสอง (ก) ดังนั้น การที่ภายหลังฟ้องคดี พนักงานสอบสวนเรียกตัว
นายเกียรติมาสอบสวนเป็นพยานในคดีดังกล่าวอีก จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ
(เทียบตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๙/๒๕๘๑)

ข้อ ๔. คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องว่าจำเลยมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ขอให้ลงโทษจำเลยพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และขอให้สั่งริบอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๒ ปี โดยมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลาง จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอกการลงโทษ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำคุกจำเลย ๑ ปี ๖ เดือน และให้ริบอาวุธปืนของกลาง

ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบหรือไม่

ธงคำตอบ การริบของกลางแม้จะเป็นโทษทางอาญาก็ตาม แต่คดีนี้โจทก์มีคำขอให้ริบอาวุธปืนของกลาง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๖ (๙) ก็บัญญัติให้ศาลต้องมีคำวินิจฉัยในเรื่องของกลางในคำพิพากษาหรือคำสั่งด้วย ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาโดยมิได้มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลางจึงไม่ชอบ และแม้จำเลยอุทธรณ์ฝ่ายเดียวโดยโจทก์มิได้อุทธรณ์ในเรื่องอาวุธปืนของกลางด้วย ศาลอุทธรณ์ก็มีอำนาจทำคำวินิจฉัยในเรื่องอาวุธปืนของกลางได้ และมีใช่เป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒ ทั้งไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขออันจักต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๑๕ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๒๐/๒๕๔๑)

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๒ ปี จำเลยฝ่ายเดียวอุทธรณ์ขอให้รอกการลงโทษ เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นว่าไม่ควรรอกการลงโทษ แต่โทษที่

ศาลชั้นต้นลงแก่จำเลยจำคุก ๒ ปี หนักเกินควร ศาลอุทธรณ์ก็ชอบที่จะลดโทษให้โดยลงโทษจำคุกจำเลย ๑ ปี ๖ เดือนได้

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลย ๑ ปี ๖ เดือน และให้ริบอาวุษาปีนของกลางชอบแล้ว

ข้อ ๕. คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานใช้เอกสารสิทธิปลอม จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๑ ปี ๔ เดือน จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบา ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกาว่าจำเลยถูกคุมขังระหว่างพิจารณา ๒๖๐ วัน แต่ศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกระหว่างอุทธรณ์โดยคิดหักวันที่จำเลยถูกคุมขังมาแล้วให้เพียง ๒๕๒ วัน ซึ่งไม่ถูกต้อง ขอให้ศาลฎีกาคิดหักวันที่ถูกคุมขังให้ถูกต้อง ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลย

ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าคำสั่งรับฎีกาของศาลชั้นต้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติให้คู่ความต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาไปตามลำดับชั้นศาลโดยมาตรา ๑๘๓ กำหนดให้อุทธรณ์ คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลชั้นต้นไปยังศาลอุทธรณ์ และมาตรา ๒๑๖ ให้คู่ความมีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ไปยังศาลฎีกาที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยถูกคุมขังระหว่างพิจารณามา ๒๖๐ วัน แต่ศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกระหว่างอุทธรณ์โดยคิดหักวันที่จำเลยถูกคุมขังมาแล้วเพียง ๒๕๒ วัน ซึ่งไม่ถูกต้อง ขอให้ศาลฎีกาคิดหักวันที่ถูกคุมขังให้ถูกต้องนั้นเป็นปัญหาในชั้นบังคับคดี ซึ่งมีใช่เป็นการฎีกาโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ว่าพิพากษาคดีไม่ถูกต้องแต่ประการใด จึงเป็นเรื่องที่จำเลยต้องดำเนินการให้เป็นไปตามลำดับชั้นศาล หากจำเลยเห็นว่าศาลชั้นต้นหักวันที่ถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาออกจากโทษจำคุกตามคำพิพากษาไม่ชอบหรือไม่ถูกต้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ แล้ว ก็ชอบที่จำเลยจะยื่นคำร้องคัดค้านโดยขอให้ศาลชั้นต้นแก้ไขให้ถูกต้องเสียก่อน หากศาลชั้นต้นมีคำสั่งเป็นประการใดแล้ว จำเลยจึงจะใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้เป็นลำดับ การที่

จำเลยยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาฎีกาและศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามาขึ้นจึง เป็นการ
ไม่ชอบ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๗๗/๒๕๕๑)

ข้อ ๖. คำถาม พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องนายตินจำเลยที่ ๑ กับ
นายน้ำ จำเลยที่ ๒ ในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่านายลมผู้เสียหาย ขอให้ศาล
ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘, ๘๐ ศาลชั้นต้นพิจารณา
แล้ววินิจฉัยว่า พยานหลักฐานของโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองพยายามฆ่า
ผู้เสียหาย แต่ฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายได้รับอันตราย
สาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๕๗ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ร่วม
กระทำผิดกับจำเลยที่ ๒ พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๖ ปี
ส่วนจำเลยที่ ๑ พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ว่าจำเลยทั้งสองกระทำผิดฐานพยายามฆ่านายลม ขอให้
ลงโทษตามฟ้อง และจำเลยที่ ๒ อุทธรณ์ว่าไม่ได้กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกาย
ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส ขอให้พิพากษายกฟ้อง

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยเกี่ยวกับจำเลยที่ ๒ ว่าศาลชั้นต้นวินิจฉัยชอบแล้ว
ส่วนจำเลยที่ ๑ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการ
ป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยที่ ๑ ย่อมไม่มีความผิด อุทธรณ์ของ
โจทก์และจำเลยที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ ไม่
เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายและฎีกาด้วยว่าพยานหลักฐานของโจทก์
ฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองกระทำผิดฐานพยายามฆ่านายลม ขอให้ลงโทษตามฟ้อง
ส่วนจำเลยที่ ๒ ฎีกาว่าไม่ได้กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายได้รับ
อันตรายสาหัส ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาทั้งของโจทก์และของจำเลยที่ ๒

ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานพยายามฆ่า
นายลมตามฟ้องนั้น ข้อหาความผิดนี้ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษา

ยกฟ้องโจทก์ คู่ความจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ (เทียบตามนัย คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๒/๒๕๓๖) ดังนั้น การที่โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ ไม่เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย และฎีกาด้วยว่าพยานหลักฐานของโจทก์ ฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำผิดฐานพยายามฆ่านายสม ขอให้ลงโทษตามฟ้องซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ล้วนแต่ห้ามมิให้โจทก์ฎีกาตามมาตรา ๒๒๐ ดังกล่าวข้างต้นทั้งสิ้น ที่ศาลชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับฎีกาของโจทก์มา จึงชอบแล้ว

ส่วนที่จำเลยที่ ๒ ฎีกาขอให้ยกฟ้องนั้น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ ๒ มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ จำคุก ๖ ปี ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยเกี่ยวกับจำเลยที่ ๒ ว่าศาลชั้นต้นวินิจฉัยชอบแล้ว และพิพากษายืน เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืนและให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ เกิน ๕ ปี กรณีจึงต้องด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ซึ่งห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในข้อเท็จจริงแต่ไม่ได้ห้ามจำเลย ดังนั้น แม้ฎีกาของจำเลยที่ ๒ ที่ฎีกาว่าไม่ได้กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย ได้รับอันตรายสาหัส ขอให้ยกฟ้อง จะเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ฎีกาของจำเลยที่ ๒ ก็ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๑๘ วรรคสอง ดังกล่าวข้างต้น การที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยที่ ๒ จึงไม่ชอบ

ข้อ ๗. คำถาม นายสมกับนายศักดิ์เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ถูกจับกุมและสอบสวนในความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ ระหว่างทำบันทึกการจับกุมและควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจ พนักงานสอบสวนได้ข่มขู่ให้คนทั้งสองรับสารภาพ แต่คนทั้งสองไม่ยอมให้การรับสารภาพ เมื่อพนักงานสอบสวนจะทำการสอบปากคำนายสม นายสมหวาดกลัวว่าจะถูกทำร้ายให้ต้องรับสารภาพและไม่สามารถจัดหาทนายความและบุคคลอื่นมาฟ้องการสอบปากคำคนได้ นายสมจึงขอให้นายศักดิ์ซึ่งคนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำคน แต่

พนักงานสอบสวนไม่อนุญาต โดยให้เหตุผลว่า คนทั้งสองเป็นผู้ต้องหาคดีเดียวกัน หากให้ร่วมฟังการสอบปากคำ จะทำให้เสียรูปคดีได้

ดังนั้น ให้อธิบดีแจ้งว่าพนักงานสอบสวนมีอำนาจที่จะไม่อนุญาตให้นายศักดิ์เข้าฟังการสอบปากคำนายสมได้หรือไม่

ธงคำตอบ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ วรรคสอง บัญญัติให้สิทธิผู้ต้องหาไว้ว่า "ในชั้นสอบสวน ผู้ต้องหา มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้" การที่นายสมขอให้นายศักดิ์เข้าฟังการสอบปากคำตน เป็นการขอใช้สิทธิตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ไว้ ถึงแม้ว่านายศักดิ์จะเป็นผู้ต้องหาในคดีเดียวกันกับนายสม แต่ก็มีได้มีข้อห้ามไว้ในบทกฎหมายใดว่า การใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสอง จะนำมาใช้กับผู้ต้องหาในคดีเดียวกันมิได้ สิทธิของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคสองนี้ เมื่อพิจารณาประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง อันอาจทำให้ตนถูกฟ้องคดีอาญา" ด้วยแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า แม้นายสมจะไม่ยอมให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนเลย ยังมีสิทธิกระทำได้ การที่นายสมขอให้นายศักดิ์เข้าฟังการสอบปากคำตนจึงอยู่ในขอบเขตที่จะกระทำได้ ตามเจตนารมณ์แห่งบทมาตราดังกล่าวของรัฐธรรมนูญ ทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๕ ก็ได้ บัญญัติไว้ด้วยว่า "ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการล่อลวง หรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญากับผู้ต้องหา เพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างไร ๆ ในเรื่องที่ต้องหา" เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้เคยข่มขู่ให้นายสมรับสารภาพมาก่อนแล้ว จึงมีเหตุที่นายสมจะหวาดกลัวและขอให้นายศักดิ์ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนด้วย ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนไม่อนุญาตให้นายศักดิ์เข้าฟังการสอบปากคำนายสมจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ ๘. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกู้เงินโจทก์ ๕๐,๐๐๐ บาท คิดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๐ ต่อปี และได้รับเงินไปครบถ้วนแล้วในวันทำสัญญา

ปรากฏตามข้อความในเอกสารสัญญาที่แนบท้ายฟ้อง ซึ่งจำเลยได้ลงลายมือชื่อไว้เมื่อครบกำหนด ๑ ปี ตามสัญญา จำเลยไม่ใช้เงินคืน จึงฟ้องขอให้ศาลบังคับ ดังนี้

(ก) ถ้าจำเลยให้การว่า จำเลยได้ชำระต้นเงินกู้และดอกเบี้ยให้โจทก์ไปครบถ้วนแล้ว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องกรณีหนึ่ง

(ข) ถ้าจำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้รับเงินตามสัญญาเลยเพราะความจริงเป็นเรื่องโจทก์ขอซื้อที่ดินจากจำเลย จำเลยตกลงขายให้แต่ยังโอนทางทะเบียนไม่ได้ โจทก์จึงให้จำเลยทำสัญญาให้ไว้เท่าราคาที่ดินบางส่วนที่จำเลยรับไว้เพื่อไม่ให้จำเลยเอาที่ดินคืน ต่อมาจำเลยจดทะเบียนโอนที่ดินให้โจทก์แล้ว โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องอีกกรณีหนึ่ง

ให้วินิจฉัยว่า ตามคำให้การของจำเลยทั้งสองกรณีดังกล่าว จำเลยจะมีสิทธินำพยานบุคคลมาสืบตามข้อต่อสู้ของตนได้หรือไม่

ธงคำตอบ (ก) จำเลยกู้เงินโจทก์ ๕๐,๐๐๐ บาท โดยมีสัญญาที่แนบท้ายฟ้องซึ่งจำเลยได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานจึงเป็นการกู้ยืมเงินมีหลักฐานเป็นหนังสือซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคสอง บังคับว่า จะนำสืบการใช้เงินได้ต่อเมื่อมีหลักฐานเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งลงลายมือชื่อผู้ให้กู้มาแสดง ดังนั้น การนำสืบว่าจำเลยได้ชำระต้นเงินกู้ให้แก่โจทก์ครบถ้วนแล้ว จึงเป็นกรณีที่กฎหมายบังคับให้ต้องมีพยานเอกสารมาแสดงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง (ก) จำเลยจึงไม่มีสิทธินำพยานบุคคล มาสืบว่าได้ชำระต้นเงินกู้ให้โจทก์ครบถ้วนแล้วได้ แต่การนำสืบว่าจำเลยได้ชำระดอกเบี้ยให้โจทก์ไปครบถ้วนแล้วนั้น ไม่มีกฎหมายบังคับว่าต้องมีพยานเอกสารมาแสดง จำเลยจึงมีสิทธินำพยานบุคคลมาสืบตามข้อต่อสู้ของตนได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๘๔/๒๕๑๐)

(ข) การนำสืบพยานบุคคลว่าจำเลยไม่ได้รับเงินตามสัญญาเลยเพราะความจริงเป็นเรื่องโจทก์ขอซื้อที่ดินจากจำเลย จำเลยตกลงขายให้ แต่ยังไม่โอนทางทะเบียนไม่ได้ โจทก์จึงให้จำเลยทำสัญญาให้ไว้เท่าราคาที่ดินบางส่วนที่จำเลยรับไว้เพื่อไม่ให้จำเลยเอาที่ดินคืน ต่อมาจำเลยจดทะเบียนโอนที่ดิน

ให้โจทก์แล้ว โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้อง การสืบพยานบุคคลของจำเลยเช่นนี้เป็นการนำสืบถึงที่มาของหนี้ตามสัญญา มิได้เป็นการสืบเพิ่มเติม ตัดทอน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสารสัญญา อันจักต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง (ข) จำเลยจึงมีสิทธินำสืบพยานบุคคลได้

ข้อ ๘. คำถาม เจ้าพนักงานตำรวจสืบทราบว่าจำเลยขายสลากกินรวบ จึงวางแผนให้สืบตำรวจรีด้าปลอมตัวเป็นชาวบ้านเข้าไปขอซื้อสลากกินรวบจากจำเลยที่บ้านของจำเลย จำเลยรับเงินและบันทึกตัวเลขและจำนวนเงินที่สืบตำรวจรีด้าซื้อลงในเศษกระดาษ สืบตำรวจรีด้าเดินออกมาส่งสัญญาฉบับให้ เจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุมและตรวจค้น ผลการตรวจค้นบ้านจำเลยคงพบแต่เครื่องโทรสารและสำเนาโทรสารที่บันทึกตัวเลขและจำนวนเงินในลักษณะโพลีสลากกินรวบของงวดสลากกินแบ่งรัฐบาลประจำต้นเดือนที่จะถึง จึงยึดไว้เป็นของกลาง ในชั้นพิจารณาของศาล จำเลยต่อสู้ว่า

(ก) คำเบิกความของสืบตำรวจรีด้าที่ได้ซื้อสลากกินรวบจากจำเลย เป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ เนื่องจากเกิดจากการล่อให้จำเลยกระทำความผิด จึงเป็นพยานหลักฐานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง

(ข) กรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม คำเบิกความของสืบตำรวจรีด้ามีน้ำหนักน้อย เพราะผลการตรวจค้นจำเลยไม่พบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อและไม่พบเศษกระดาษที่จำเลยบันทึกตัวเลขที่สืบตำรวจรีด้าสั่งซื้อ

(ค) สำเนาโทรสารซึ่งเป็นโพลีสลากกินรวบไม่ใช่เอกสารต้นฉบับจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ดังนี้ ให้วินิจฉัยว่าข้อต่อสู้ของจำเลยฟังขึ้นหรือไม่เพียงใด

ธงคำตอบ (ก) การที่สืบตำรวจรีด้าปลอมตัวเป็นชาวบ้านเข้าไปล่อซื้อสลากกินรวบจากจำเลยเป็นเพียงวิธีการแสวงหาพยานหลักฐาน สืบตำรวจรีด้าไม่ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดโดยไม่ชอบเพื่อก่อให้จำเลยกระทำความผิดกฎหมาย การที่จำเลยขายสลากกินรวบให้แก่สืบตำรวจรีด้าเป็นเจตนาที่จำเลยมีอยู่เดิม

มิใช่เป็นเรื่องที่จำเลยเพิ่งคิดขายสลากกินรวบ เพราะการล่อซื้อ ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ว่า คำเบิกความของสลิปตำรวจตรีดำที่ว่าได้ซื้อสลากกินรวบจากจำเลย เป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบเนื่องจากเกิดจากการล่อให้จำเลยกระทำความผิด เป็นพยานหลักฐาน ที่ต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ จึงฟังไม่ขึ้น

(ข) คำเบิกความของสลิปตำรวจตรีดำที่ว่าได้ซื้อสลากกินรวบจากจำเลย โดยจำเลยรับเงินและบันทึกตัวเลขและจำนวนเงินที่สลิปตำรวจตรีดำซื้อลงในเศษกระดาษ แต่ผลการตรวจค้นไม่พบธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อและเศษกระดาษดังกล่าว ย่อมมีผลทำให้พยานปากนี้มีน้ำหนักน้อยลงเพราะการตรวจค้นกระทำขึ้นในทันที หลังจากการล่อซื้อเสร็จลง เมื่อของกลางที่ยึดได้ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับ คำเบิกความของพยาน ย่อมทำให้คำพยานบุคคลปากนี้มีน้ำหนักน้อยลงได้ ข้อต่อสู้ของจำเลยตามข้อ (ข) ฟังขึ้น

(ค) สำเนาโทรสารที่บันทึกโพลสลากกินรวบ เป็นพยานหลักฐานที่โจทก์ นำสืบในลักษณะเป็นพยานวัตถุเกี่ยวกับการเล่นการพนัน คือเป็นสิ่งที่บันทึกตัวเลขและจำนวนเงินของสลากกินรวบ ไม่ได้นำสืบในลักษณะเป็นพยานเอกสาร เพราะไม่ได้มุ่งพิสูจน์ถึงข้อความที่บันทึกไว้ในเอกสาร จึงไม่อยู่ในกฎเกณฑ์เรื่อง ต้นฉบับเอกสารเท่านั้นที่อ้างเป็นพยานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๘ ข้อต่อสู้ของจำเลยตามข้อ (ค) ที่ว่าสำเนาโทรสารซึ่งเป็น โพลสลากกินรวบไม่ใช่เอกสารต้นฉบับรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ จึงฟังไม่ขึ้น (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๗๒/๒๕๔๐)

ข้อ ๑๐. คำถาม นายประสานเป็นโจทก์ฟ้องขอแบ่งทรัพย์สินมรดกจาก นายประเสริฐซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของนายประสิทธิ์ผู้วายชนม์ คดีอยู่ในระหว่างการสืบพยานโจทก์ นายประสานโจทก์ได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวายเฉียบพลันที่โรงพยาบาลเกษมศักดิ์ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ ปราบฎหลักฐาน ตามมรณบัตร ฉบับลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ ของสำนักงานเขตห้วยขวาง นายประแสร์บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายประสานซึ่งอยู่บ้านเดียวกับ นายประสานมีความประสงค์ที่จะขอเข้าเป็นคู่ความแทนนายประสานในคดีดังกล่าว

ดังนี้ ให้ทำนร่างคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนนายประสานให้ตามความประสงค์ของนายประแสง (ให้ร่างแต่เฉพาะใจความในคำร้อง)

ธงคำตอบ ข้อ ๑ คดีนี้ โจทก์ฟ้องขอแบ่งปันทรัพย์มรดกจากจำเลย ในฐานะผู้จัดการมรดกของนายประสิทธิ์ผู้วายชนม์ คดีอยู่ในระหว่างการสืบพยานโจทก์ ดังความแจ้งอยู่ในสำนวนแล้วนั้น

ข้อ ๒ เนื่องจาก นายประสาน โจทก์ ได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวายเฉียบพลันที่โรงพยาบาลเกษมศักดิ์ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ ปรากฏหลักฐานตามมรณบัตร ฉบับลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๓ ของสำนักงานเขตห้วยขวางตามภาพถ่ายเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๑ ผู้ร้องเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ ปรากฏหลักฐานตามทะเบียนบ้านที่ผู้ร้องและโจทก์อยู่ร่วมกัน ตามภาพถ่ายเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข ๒ ผู้ร้องจึงเป็นทายาทโดยชอบของโจทก์โดยตรง ผู้ร้องมีความประสงค์ที่จะขอเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ในคดีนี้ขอศาลได้โปรดอนุญาต

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรด